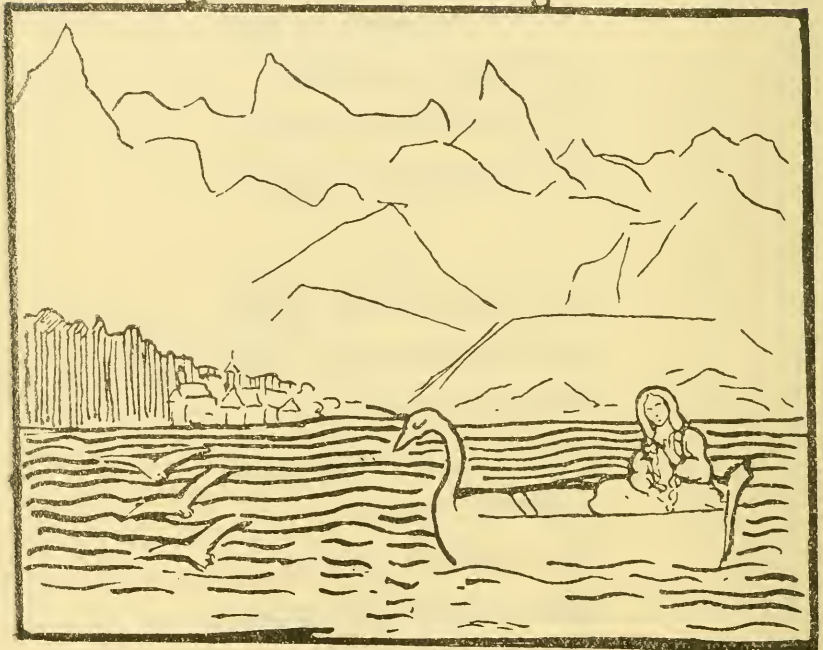

י. סלובצקי

בְּשׁוּרֵי צִיָּה

תרגום יחיאל רוזנצוויג

משועלמה, כחלום-אור של זהב,
אמק בעצבי, אאכל בלהב..
ולא אדע, למה מאפרה לא תעל
נפשי אחריה בין מלאכי-מעל?
למה לא תמריא, כצפור מכלובה,
אל זה הנגאלה, אל זה האהובה?

II

בהררי שויציה יש אשד לבן-קצף,
שם מיתכלת אארה יורדים בששף.
הואל-נא להעיה עיניך שמה.
התראה זה קשת-הוד-גונים ברמה?
בערפלי-כסף בלה אחוזה,
תלוייה בבטחה וזו לא תוונה;
לפרקים רק כבשה קטנה וצחורה
דרך הקשת לבקעה הולכת,
שושנים פורחות ועשבים לוחכת;
או איזו יונה עננה וטהורה,
כאלו אומרת התהדר ביסעה,
מעבר הקשת חיש-קל והכסיפה.

שם ראיתיה ואתה-היה,
 וכי עלתה מקצף ומקשת הופיעה,
 האמן האמנתי ועד עתה אאמינה:
 כה זכה בקרבני השמש הקרינהו
 כה מלאה זהרי כרובי שמים!
 כה עמקה ונגחה מתכלת העין!
 עת עיני עברו מכף רגלה ועד ראשה,
 התלקחה בתוכן אש-אהבה, אש קדושה;
 ואחר הרגש, הקורא לאהבה,
 נטה גם לבי, גם נפשי בלהבה.
 וככה החל חלום-אשרי התרגם.
 תכזתי אליה לדאות ממעמקים,
 נען וראתי, כי כמו הרף-עין,
 טרם תתנער נפשי מחלומה,
 תשקע בקשת, באשד תהומה,
 ומוג תחמוגג עם קצף-המים.
 וכחרד בשנתו תקפתני אימתה,
 כי כבר אהבתיה, כבר לי היתה.
 וכה בראשונה לי עלתה בזהרה
 מתחת לשער קשת מנמרה;
 ורם של אהבה שטפני עדנים,
 דומם נצבתי ואליט הפנים.

III

אחריה הלכתי בהרים ובקעים,
 ויחדו הלכנו לרגלי הסלעים,
 במקום שם שלג-קרחונים שוקע.

כולפין זנקה, מרדד־סנפירים,
 מתמרים מזהיריו אדים מהורים,
 ורודן מלועז התכלתי בוקע.
 אזכרה רגע... עם בקר לא־עבות
 הבהלנו שם שמי אילות נאהבות;
 נהן, כמו באשר בגי־אדם מרגישות,
 התיצבו מקרוב, מזהיבות, מתרישות,
 ועיניהן - עיני־חזיונים עמקות
 הטביעו באישוני־תכלת חמדתי;
 ובעמדן בל־יוזו ובהביטן ארכות,
 שכלו ראשיהן ונצבו כילדים;
 אמרתי: הן בך התאהבו, פתחי
 אמרתי - ומסגור־פיה השני
 עף צחוקה הראשון אלי ולבבני,
 חישמהר עף ניחור מזדדים
 אל קן־מולדתו: אל פנינים וורדים;
 וכאשר ראה את עיני שאננה,
 הפך פניה הזכים לשושנה.
 וידעתם? לא כה את הלב לוקח
 אדם הפרת, אך התחיל פורח;
 אף לא כה תרהיב עין־נודד בְחֻנָּה
 בתולת־האלפים, משלג מלבינה,
 עת שמש־הרים פניה מקרינה:
 כאדם הנה בבלי בושח וחטאת,
 גולד בפניה מצחוק אותה שעת.

IV

מאז מאשרים ושלמים היינו,
 בתכלת יארי שניציה שחינו
 ואם סירה היתה תחמנו, לא אדעו;
 הלא עם רוחות מאז אתיחדה,
 אצעד על גלים ועל־פני שחקים אדא,
 והיא הוליכתני כה לכל עבר!
 אח! היא היתה כברבור לבן־אבר,
 לגברת יארי־התכלת היתה;
 טסה-והסירה אתריה טסה,
 ואחרי הסירה שביל־גגה ספירים,
 ואחרי הגגה דגים התרוצצו
 ומן המים אליה קפצו;
 כה שטנו על־פני האפיקים הבהירים,
 בהשתעשענו בתכלת הצלולה.
 היא היתה כאלות בגבכי־המצולה.
 לה היו צבים מתחשים ויונים,
 והיכלי־אלגביש בתהומות תחתונים,
 ועטרות־ירח בלילות־אפלה...
 וכי לעשות יכלה כל נפשה שאלה.

V

פעם - פי אינה מלאך־שמים,
 קשעה שלמה בלבבי הגיתי;
 אחר על עון זה התודיתי -
 האזינו! - לפני מקדש־טל מן המים

ראשונה על אבן קפצה נלכבת
 ותאמר בקול, כי אותי אהבת,
 ושנית שלחתני על-פני השבילת,
 בדחפה סירתי בידה הקלה...
 ואני - לא ידעתי את נפשי, מה-לה?
 אם כרובי-ניו יעלוני שמי-תכלת,
 אם יבלעוני גלי-הזהר,
 אם מצחוק-אור לוח-לבי יסער,
 אם ימס לבי, כקרח בחמה,
 אם פנפי-כרוב צמחו לנפשי התמה
 או ירד לתוכה מלאך-שמים?
 המלאה היא גיל, אם עצבת-מאויים?
 כל צבא ההרגשות, כבדות-פנפים,
 ירדו על לבי פענן יונים וכות,
 לשמות דמעות ולרחץ הנוצות הרכות
 למען שוב טהורות אל תכלת-יה רבתי...
 ופתאם קראה לי ולסירתי.
 שמעה סירתי והתעוררה
 ומאליה אליה מהרה.

VI

תחת גד-סלעים וזר יערי-ארגנים
 תעמד לה כלילת דממה וגונים
 קפילא של טל. שם סף על המים,
 במקום שם ראשונה התודו שפתים,
 כי לבותינו ככר קשורים מימים;

ותחת הסף על המים שם כתמים,
 צללי ארנים הנעים בשחק
 וצללי סלעים - שם בדברנו,
 היו במים נתונות עינינו.
 ותחת הסף שם הגל כה מצחק,
 מלא פזיזות ונע כה במהרה,
 כי קלט אל-תוכו את צלמי השנים,
 זה לזה קרבים ושלב ידיים,
 אף פי אותנו רק שיחה חברה.
 הו גל כה מטרף וקל ופחזו!
 הוא גם שפתומינו חבר פאחת,
 אף פי לבותינו רק היו קשורים.
 היה הגל מלא תנועה וזהרורים,
 עד בעגול-אורה סביבנו מתגולל,
 כאלו מלאך במלאך בולל.
 עת אזכרה זאת, נפשי נוהה, נאנחזו
 הוי גל! גל לא-נאמן! - ונאמן פכהו!

VII

פעם הביאני הדרך במלאכים
 דרך-פריזיו אללי מערת-קרנים.
 שם יום של בהט אור לבן העטיר,
 וכפור על מצח מלפתי המאירה
 בכל נרד-השדה מרגליות תלה;
 ודמעות הטיפה התקרה מלמעלה;
 וסיפוח בדמעות, רקומות-אורה,
 כמטר ירדו עלי הטהורה.

ובשמינה, הפתלים פי ישאו קינה,
 התעשפה כלה בשלמת קנאה,
 את כל בעינים התאבות גנבה,
 ותשלב ידיה על לוח-לבבה,
 על בהטים נראים, אף פי נחבאים.
 ככה בלינוע דומם עמדה,
 וסביבה שחקו קשתות אור-פלאים,
 ואני אז אפלל אליה ברעדה:

Ave Maria!

כשושנה לבנה עת תתפתח,
 במחשוף-חונה אדם פורת,
 כאדם הנוע על לחיה הופיע.
 ותפושתי-הרהורים את ראשה הפנתה,
 על קירות-הבדלה אצבעה שתה,
 כמי שמשרטטת שם שאהבת,
 או איאלה מחשבות-תכלית חושבת.
 אחר-כן פנתה אלי ולחשה:
 אולי באהבתי גיהנום אירשה,
 למדורות קר-צפון אותי יכניסו,
 ובתוך קרחי-בדלח גם אותי ושיתו,
 ככפה של אור זה ושל קשת מגונה...
 אך אמת דברה, אם היא מתענה,
 הנהרה הזכה, משמש לקחה,
 אותה הקרח מקפיא ומבליע,
 אפשר לבאלה מקרח באנחה...

Ave Maria!

VIII

גִּלְכָּה־נָא יַחְדּוֹ אֶל שִׂיא שְׁלַג־הָרִים
 גִּלְכָּה־נָא יַחְדּוֹ עַל יַעְרוֹת־אֲרָנִים,
 יַחְדּוֹ לְמָקוֹם שֵׁם מִצְלָצְלִים עֲדָרִים
 מָקוֹם שֵׁם תַּתְלַבֵּשׁ בְּקִשְׁתוֹת־הַגּוֹנִים
 יוֹנְגֶפְרוֹי וְשֵׁם־הַזֶּהָב לִירְכָה;
 מָקוֹם בְּעָרְפֵל יַרְקָדוֹ עֲפָרִים;
 מָקוֹם בְּנָפִי נְשָׂרִים, הַפּוֹרְשׁוֹת חֲשֻׁכָה
 צִלָּיִם תַּטְלֶנָה עַל סִיעוֹת עֲנָנִים;
 שָׁמָּה, חֲמֻדָּתִי, גִּלְכָּה־נָא שָׁמָּה.
 וְאִם שׁוֹב לֹא נָשׁוּב מִשֵּׁם לְאֲדָמָה,
 וְאִמְרוּ אֲנָשִׁים, כִּי רוּחוֹת צְדוֹנוֹ
 וְלִשְׁפָרִיר־הַתְּכֵלֶת נָשָׂא נְשֹׂאוֹנוֹ;
 בְּשִׂרְשׁוֹת כּוֹכְבֵי־הַפֶּזֶז כִּי אֲחִינּוּ
 וְעַם צָבָא הַמְּאֹרוֹת לְאִי־סוֹף גִּנְנוֹ
 וְרַק פְּלִגְהָרִים אֲחֲרֵינוּ בְּנֵהִימָה
 יַפֵּל, יִתְנוּצֵץ בְּאֶשֶׁד שֶׁל דְּמָעָה.

IX

הוֹ! גַּם הַמְּאֹשְׁרִים בְּאֶרֶץ לֹא יִדְעוּ,
 אִי מָקוֹם יִשְׁכְּנוּ הַרוּחוֹת שְׁאֲנָנִים,
 מָקוֹם שֵׁם כְּבַרְבוּרִים דָּם יִתְבוֹדְדוּ
 הַסְּקָרְנִים בְּעוֹלָם לֹא יִנְחָשׁוּ גַם הַמָּה
 בְּאִיזוֹ סִכָּה שְׁכְּנוּ בְּטוּחָה וְדוּמָמָה;
 כְּמָה שֵׁם זָרְחוּ לְחֵלּוֹן שׁוֹשְׁנִים,
 כְּמָה מְסֻבִּיב דְּבִדְבָנִים צָמְחוּ,

וְכִמָּה זְמִירִים עָלֵיהֶם פָּרְחוּ;
 וְכִמָּה כָּל לַיְלָה לְבֶן-סֵהַר, כְּלִיל-דְּמָמָה,
 הַתְּנַצְחוּ הַזְּמִירִים עִם הָאֵשׁ שְׁמָה;
 כִּמָּה עֲדָרִים שָׁם צִלְצְלוּ לָנוּ...
 הוּא גַם לְיִשְׁנֵים לְגִזְיוֹת לֹא נִתְּנוּ
 אִף לֹא לְהִרְאוֹת וּלְהַבִּיעַ הַפְּלָאִים...
 הָאָחוּ, הַסֵּפֶה בְּגִיא בֵּין הַסְּלָעִים,
 בְּגִיא-שְׁלוֹם כְּנֹה, עַד מִלְאָךְ שׁוֹמֵר-פְּלֵא,
 פָּרַשׁ שָׁם כְּנִפְיוֹ מִסְּלַע אֶל סְלַע
 וַיִּשָּׁק כָּל הַגֵּיא תְּלוּמוֹת מְוַהֲרִים,
 הַסֵּפֶה, הַנְּרָדִים, אוֹתְנוּ, הַזְּמִירִים.

X

אֶךְ רַב הָיָה בְּשֵׁם-נִיחּוֹחַ הַגְּפָרִים,
 וְרַב הָיָה צְבָעֵי הַנְּרָדִים מְעַבְרִים;
 וְהֵאָהֳבָה כְּבַר אֲמָרָה לְבִגְדוֹ בְּגַד בָּנוּ -
 בְּקָר הָיָה-אֲזֹכֶר-לְבִדְנוּ מִתַּחַת
 לְאֵשׁ יִשְׁבְּנוּ בְּשִׁלְוָה בּוֹטַחַת
 וְסִפֵּר רַב-דְּמַע בְּדַמְעַ קְרֵאנוּ.
 אֶךְ הִנֵּה בִי אֵיזֶה רוּחַ נִכְנָסָה,
 וְאֶעֱבִיר עֵינַי מִסְּפָרֵי עָלֵיהָ. -
 כְּמִלְאָךְ-אֵל הוֹגָה וּמֵאֲזִין הֵתָה -
 וּפְתָאם - כֶּסֶה אַרְגָּמָן פְּנִיָּה
 בְּעֵנָן כֹּה שְׁקוּף וְנִסּוּף עֲצָבָת,
 עַד כִּי לֹא אֲדַע, אֵיכָה זֶה קָרָה,
 וְאֲנִי נִשְׁקַתִּיהָ עַל פִּיהָ-שְׁלֵהֲבַת.

נאני הרגשתיה, על זוי, כה ברה,
 בהלמות-לבבה נאש בעינים.
 ופתאם במחלפות אשד-המים
 דברמה הספקסך ודברמה התחולל;
 הרוח פתאם עלינו התגולל,
 ובזרזיף-מים משם גרשנו. —
 מאז לבדנו עוד קרא לא קראנו

XI

מאז קמצנית היתה בצחוקה,
 עגומה וחרדה, דוממה ורחוקה.
 צלל הרפתה יתר בעמקי-הצללים
 וורדים קטפה על שפת נחלים;
 או על-ינד שירי אשדות ערבים
 עמדה להקשיב כאנשים עצבים,
 פניה למטה; או לבדה בפנה
 שלכה ידיה על צוארה-שלג,
 כמפחדה מאיש או על נפשה מגנת.
 או כיונה השוהה ממיה-הפלג,
 בעינה הזכה לשחקים המריאה.
 חרש התהלכה, לאט ובדומיה,
 אבדה לה פזיזות-הן זו של טנוניות,
 וכלה רק אמרה — תמימות וצניעות.

XII

עת כה ראיתיך, התנצל רציתי
 ואמר: אהובה! הי אל, אם עייתי

עֲלֶיךָ לְשֵׁאת עוֹנֵי – וּשְׂאֵי-נֹא
 אֲשֶׁמָה בְּכֹל חֲבֻצֹת עֲדִינָה.
 הִנֵּה אֶת תְּמוּל בְּעֵינֵי הַמַּיִם הַמְּפַסִּים
 פְּנִיךָ רַחֲמֶת וְצוֹאֲרִיךָ הַזִּפְסִים;
 וְשֵׁם מֵאֲחֲרֶיךָ יִשְׂרָה וְדָקָה,
 כְּשִׁפְחָה אֲשֶׁר לְגִבְרָתָהּ מִחֲכָה,
 חֲבֻצֹת אַחַת, פְּלֵה וְךָ, הַלְּבִינָה,
 לְצִאֲחֹךָ מִרְחֻצְךָ לְךָ דוּמָם הַמְתִּינָה.
 בְּרֵאוֹתֵי שְׁתִּיכֹן כֹּה כְּלִילוֹת-טֶהֱרָ,
 אֲמַרְתִּי בְּתֵלוֹם אֲרָא מִלְּאַכְזֵה-וְהָרָ;
 וַיִּחְרַד לִבִּי וְכָלִי חֲרַדְתִּי,
 וְעָלָה אֶחָד בְּלִי-מְשִׁים הַרְעַדְתִּי,
 הַעֲלָה הַרְעִיד עוֹד צְבֵא-עֲלֵים יַחַד
 וְתֵהִי הַמְלָה – וְאַתָּה בְּרַחֲמֶת,
 וְתִמְהַרֵּי כָכָה וְלֹא יִדְעָתָה,
 שְׁבַע-בְּרָךְ בְּשִׁבְטֵי הַפָּרַח נִגְעֵתָ;
 הַגִּבְעוֹל נִבְקַע, שֶׁחַ וַיִּאֲנַח,
 וְהַפָּרַח נִמְקַ וְעַל הָאָרֶץ צָנַח;
 וְאֶהְגֶּה הַגֵּה וּפְנֵי חוֹרְוֹרִים,
 מֵה רֶךְ הַפָּרַח, וְאַתָּה מֵה-נִבְהֵלְתָה.
 וְהִנֵּה הַבְּקָר עַל אֲשֶׁד-הֶהָרִים –
 לֹא אֲנִי אֲשַׁמְתִּי – כִּי אִם הַחֲבֻצֹת.

XIII

הִיא יְקָדָה וּמְלָאָה נִיחוּחַ כְּלִבוֹנָה,
 וַיִּדְעַ לֹא יִדְעָה, כִּי אֵשׁ בָּהּ אֶחָזָה.

משנה העמיקו ספירי-עינה,
 והלבין משנה לבן גל-חזה,
 ואש מוזרה להטה בקתה
 וכל הדגניות שרפה באבן.
 היא היתה מאלה, בחיק אם שופכות לבן,
 והיא שפכה לבה לצבא-כוכבי-דממה,
 עת חרש לבנה פגומה נרדמה,
 עת פרחים באהבה לוחשים רזים,
 והכל בקסמי-מחשבה נאחזים.

XIV

האם אי-שם עתה, אהובה ויקרה,
 למלאכי-עליון תתני עגומה?
 כמתנים בתלונה - ודמעתם נגרה.
 כי היתה סערת-רעמים אדמה,
 כי היתה מערת-קרח אפלה,
 ומסך למערה מבדל-ח-המים;
 כי היתה חרדה בחשפת-תעלומה,
 עם שכחת אינה ענש-שמים;
 ושירת הנגיפות מארץ קובלה;
 כי שם לבדנו יום-צל עזבנו,
 ושוב מצאנו ועינינו אש-פלאים;
 ושאון הצפרים אזי העירנו.
 הככה תתני? כמי שקובלת?
 הו, אל למלאכים כה תסאי נהיו
 כל דמעת-יהלם, מעינך נוזלת,

לְאָחַד מֵהֶם לְאִש־שֶׁרְפָה תְּהִי.
 כִּי לוֹ הָיִיתִי אָנֹכִי מִלְּאֲדֹ-שְׁחָקִים
 וְהוֹדֵאֵל לְמִצְחִי וְנִגְהֶ-קֶרְנַיִם,
 וּפְתוּחִים לְפָנַי כֹּל אִפְסֵי-מְרַחְקִים
 וְלִרְדוֹת יִכְלֹתִי בְּכֹל צְבָאוֹת-שָׁמַיִם:
 לֹא לְאִיר חִפְצָתִי עִם כּוֹכְבֵי-רָמָה,
 כִּי אִם לְנֹטֵשׁ הַשְּׁפָרִירִים הַזֹּפִים
 וְאֶתְךָ לְשֶׁבֶת יִחַדְוּ עַל אֲדָמָה.

XV

צֵאתָ מִהַמְעֵרָה לֹא מִצָּאָה לֵב הַיָּפֵה.
 אִם אַתְּ הַשָּׁמֶשׁ בְּשַׁחַק יִרְאֶה,
 כִּי אוֹרָה גְדוֹל וְרַב מִדֵּי זִהְרָה,
 אוֹ כִּי בַתְּכֹלֶת כָּרְבַב שְׁחֹר צָפֵה.
 אוֹרָם בְּמָרוֹם הַיִּתֵּה קֶשֶׁת-גִּוְנָיִם
 תִּלְוֶיהָ כְּשֶׁעַר עַל-פְּנֵי הַעֲנָנִים.
 יִצָּאָה – וְתַתְּמָה לְפָרְחֵי-הַשׁוֹשָׁנִים,
 כִּי עוֹד כְּתָמוּל שֶׁשָּׁשׁוּם הֵם וְרָדִים וְרַעְנָנִים,
 וְתִקְטֹף אֶחָד וְתַתְּצַב זְקוּפָה,
 וְתַתְּמָה לְקֶשֶׁת-הַשְּׁחָר הַבְּהִירָה,
 לְתַכְלֶת-הַשְּׁחָקִים הַצְּלוּזָה וְהַשְּׁקוּפָה,
 וְלֵאגֹן הַסֶּהַר, טוֹבֵעַ בְּצִפְיָרָה.
 נִדְמָה, לְחַיִּים הַחֹדְשִׁים כֹּה תְמָהָה,
 כִּי כֹה הַאֲזִינָה לְדַבְרֵ-מָה בְּדַמְמָה;
 עַד אִי-שָׁם בְּבִלְחֵי-הַמַּיִם רְאֵתָה
 עַל-יִפְנֵיהָ לְבִנְיָנֵי-הַסֶּהַר,
 אֲרַגְמָן-אֶלְגָּמִים הַלּוֹהֵט עַל שִׁפְתָהּ

ובת־צהֹק מֵלֶאָה גַּעגוּעִים וְצַעַר.
 אִז כִּלְהָה הִתְעַטְפָּה בְּמַחְלָטוֹת־שִׁעָרָה
 וְלֹא נִשְׂאָה אֵלַי עוֹד אֶת עֵינֶיהָ הַבְּרָה.

XVI

יֵשׁ רַגַע, טָרָם הַסֵּהר יוֹפִיעַ,
 אֲשֶׁר בּוֹ יִאֲלָמוּ דָם כֹּל הַזְּמִירִים,
 וְעוֹמְדִים בְּלֹא־זִיז וּבִלְא־רַחֵשׁ אָמִירִים,
 אִף יְמוֹךְ קוֹל הַמַּעֲנִנּוֹת הַבְּהִירִים;
 כְּאֵלֹו זֶה כּוֹכֵב יֹאבֵה מָה לִּבְיַע
 וְלִסְפָּר חֲרָשׁ עִם תְּבֵל־יָה כִּלְהָה,
 עִם כֹּל זְמִיר־רַנְּנִים, כֹּל פָּרַח וּמַצוּרָה.
 יֵשׁ רַגַע, אֲשֶׁר בְּקֶשֶׁת־אוֹר לְבָנָה
 יִצְאָ לָהּ חוֹרָה טַבַּעַת דִּיאָנָה;
 כֹּל זְמִיר־יִשִּׁיר אִז יִאֲנָקוּ בְּרַנְּנָה,
 וְכֹל אֲבָא הַעֲלִים עַל עֲצִים יְהִמּוּ,
 וְכֹל הַעֲיִנּוֹת אֲנַחַת־צְלִיל תַּבְּעִנָּה;
 בְּרַגַע כְּזֶה שְׁנֵי לְבָבוֹת יִבְכְּיוּ,
 אִם יֵשׁ לָהֶם דְּבָר לְסִלֵּחַ - יִסְלְּהוּ;
 אִם דְּבָר לְשִׂכַח לָהֶם - וַיִּשְׁכְּחוּ.
 בְּרַגַע כְּזֶה עִם יִלְדֵי הַיְמָרָה
 יֵשׁב יִשְׁבְּתֵי בְנָאוֹת שְׁלֹנָה בְּרָה,
 וְנִסְפָּר יַחַד בְּקֹדֶשׁהּ וּבְטַהֲרָהּ.

XVII

כְּרַנְת־עֶפְרוֹנִי מִמְרוֹמִים נוֹבַעַת,
 מְצַלֵּת־הַנְּזִיר מִהָרִים נִשְׁמַעַת.

פעם לי אמרה: נעלה ההרה,
 לזקן, אפשר ימן לנו כפרה,
 יכרו ויעודד לאהבה ברה.
 אמרה ותרץ אל ספת-הארנים,
 סגרה התריסים חיש מעברים,
 לביתי יסתכלו בה הנצנים;
 אחר התקשטה פלודות-ההרים,
 ותמהר אלי - אמרתי, אספה...
 לא היתה עוד עינה כה בהירה וכחלת
 לא היתה עוד פיה כה רענן ויפה.
 על ראשה היה פרפר שחור-כנפים,
 ללבנת בהטיה משמש הוא סגלה;
 ומבהיק חציו בנהר-קרנים,
 על מצחה הטיל צל כנפיו הארכות;
 ותחתיו היו שושנים חבוקות,
 מתחת לצעיפה צופות סקרניות,
 עוד סגורות למחצה, מטל כמו-בוכיות;
 בדעתו, כי עבר לבה אשמרה,
 כפוף לו ישב הפרפר הגלוי,
 חשבתי, עוד מעט וכנפו אשברה...
 ישב וכסה כל כתפה השמאלית,
 ומי זה יאמין בהשערות-בעתה,
 עת רנה הדמיון אשר-שכרון!
 עת מראש-הרים הצצתי בקעתה,
 סכת-שלומו לי נראתה כארון
 קטן ודומם; הצצתי לפנים,

וְכַבִּית־עוֹלָם קוֹדֵר - גִּן־הַדְּבָדְבָנִים
 הַיּוֹנִים עָלֵינוּ הוֹגוֹת נְכָאִים,
 וְעִדְרֵי־הַכָּרִים שְׁקוּעִים בְּעַצְבָּת,
 הָאֲדָמָה נְכָאָה, מִקְדִּירִים הַמָּיִם,
 סְגוּרִים הַתְּרִיסִים בֵּית־דוֹת־הַמּוֹת;
 לֹא עָלִי הַפִּיל פֶּחַד וּמוֹרָא,
 כְּאִלּוּ שֶׁם חוֹר לֹא עוֹד נַחֲוָה.
 הִלְכָמִי עָגוּם וְרוֹעֵד בְּהָרִים...
 אֲנַמִּים שְׁחוּרִים, צוֹקִים, שְׁלָגִים, נְשָׂרִים,
 סִיעוֹת־עָנָנִים עַל קַרְחֵי־הַתְּכֵלֶת,
 שְׁמֶשׁ אֲדָמָה כָּדָם צוֹלְלָת,
 בֵּית־הַנְּזִיר, הַשְּׁלָגִים קָבְרוּ,
 אֲשֶׁנִּי כְּלָבִים גְּדוֹלִים, אוֹתוֹ שְׁמְרוּ,
 צָלָב עַל הַמְּשֻׁקָף, שֶׁם יֵשְׁבוּ צַפְרִים,
 הַחֲדָר, נְזִיר וְקוֹ, אֲבִק־סְפָרִים,
 כֹּל זֶה הַיּוֹם לְחֵלּוֹם בְּעֵינֵי דָמָה...
 קַרְו־הַשְּׁקִיעָה, רַק אֲזִכְרָה, הִיחִידָה,
 בְּפָנָיו שֶׁל יֵשׁוּ פְּזוּה בְּדַמָּה,
 עַת עַל אֲצַבְעָה הַקָּרָה כִּגְלִידָה
 שְׁמַתִּי טַבַּעַת. . . . .
 . . . . .

XVIII

יַעֲרִים! עֲמָקִים! כָּרִים עִם נַחֲלִים!
 אֲל־נָא עֲלִיָּה, הֵה, אוֹתִי תִשְׁאַלּוּ.
 הַיּוֹרְדִים בְּדַמְעַ דְּבַר לֹא יוֹכְלוּ.

ובדברי, שוקע אני לתוך צללים,
 ואראה עינים פתולת-ערבות,
 מביטות ברחמים עלי, כה נכאות,
 ואראה שפתים, לנשק לי. צמאות,
 וארעד - ושנית יאחזוני להבות.
 ולא אדע, אן אפן? אנה אנוסה?
 ואי דמעי אסמיר? ואיפה אתבודד?
 ואעמד חור ואשרטט את דמותה,
 או ארשם את שמה בחולות-ההרים;
 או תעה אתעה בין ורדים וגפרים,
 כאדם, שאבד לו אוצר, והוא נודד,
 טרוף-דעת, ויושב ובוכה השבר,
 שם במקום עומדות מצבות על קברים.
 באמרו, דבר-מה לו ידובב הקבר.

XIX

יש מאחורי חלוני מזרקת,
 בקול של ילדה היא נצח הומיה;
 יש אילן אחד, שם חיה ושוקקת
 לרקת ומירים; יש אחת שמשיה,
 כל לילה בה חורה תציץ דיאגת,
 ומצחי בזיוה העגום נושקת.
 וככה יעירו את נפשי הנענה
 העץ והלבנה וזה המזרקת.
 וקם אני חור, לחלון אקרבה,
 ואקשיב לקולות הבכי שם מלמטה.

הזמירים נאנחים והשבללה שטה,
 עליה ידברו-ואפתח לבי
 ולמות, כי יחיש, אפתלל בלי-כחות
 ואיבש, ואבל - אך המות לא יבא...
 וכל יום יעירוני המזרקות ובוכות.

XX

עת במחשבתי בעבר אשתקעה,
 לא אדע, איך אצירנה בדמיוני?
 אם לעת באה בשנתי לנשקני,
 דיונה פרושת-כנפים וזקה?
 אם לעת ברחה כצפור נבהלת?
 אם לעת יחד עמדי הישירה
 אל דף-ספר אחד עיניה-תכלת
 כל מבט עיני חרדה וזהירה?
 או עת התהלכה, שלום-כפר מקפת,
 הנה והנה כמלכה מכשפה?
 או כאשר נרדמה דם בין עשבים?
 או עת תסתתר, תתעלף גלמודה
 ולבנה באור-סהר? - אם בערבים
 על שלג-האלפים הורדים - ורדה?

XXI

למקום שם ראשוני כוכבים ינרחו,
 שמה לי אלף עד גבולות מחשבים.
 אביט הברבורים הפורחים למרחקים
 ושמה אפרחה, לאשר יפרחו.

כִּי גַם פֹּה - גַם שָׁם - וּמַעֲבָר לַיָּמִים,
 לְאִשֶּׁר רַעֲיוֹנֵי הַמַּסְכָּן אֲשֶׁלְּחָה,
 תָּמִיד יִקְדְּמוּנֵי רַק יִגּוֹן וְאַנְחָה;
 וְרַע לִי בְּכָל מְקוֹם-וְרַע יִהְיֶה לְעוֹלָמִים.
 עַל־כֵּן רַק בְּזֶה כָּל הַגִּיגִי מַעֲנִי,
 אִי אֲבַחֵר לִי מְקוֹם, מְקַלֵּט לַיִגּוֹנִי,
 מְקוֹם שָׁם כָּל רוּחַ הָעוֹבֵר עַל פְּנֵי
 לֹא יִגָּף לְבָבִי, לֵב נִשְׁפָּר מַעֲנִי;
 מְקוֹם שָׁם הַסְהַר עַד רַגְלֵי יִגִּיעַ
 בְּצַעְדוֹ עַל גְּלִים... פֹּן יִשְׁפֹךְ לְעֵינַי,
 וְכָה נִשְׁמָתִי בַּמַּסְתָּר יִנִּיעַ,
 וְהַתְּנַעֲנֵעָה, וְהַתְּנַעֲרָה - וְיִרְחַח מִמֶּנִּי.

